

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 21. 1. 1919, sp. zn. R I 36/19

Číslo: 12/1919

Právní věta:

I vyšší stolice jsou povolány k samostatnému zkoumání odpovědí společností s ručením omezeným k obchodnímu rejstříku.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 21.01.1919

Spisová značka: R I 36/19

Číslo rozhodnutí: 12

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla:

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Soud druhé stolice (vrchní zemský soud v Praze) nevyhověl rekursu finanční prokuratury do usnesení soudu stolice první (krajského soudu v Kutné Hoře), povolujícího zápis společnosti s ručením omezeným do obchodního rejstříku, vyzval však zároveň jednatele společnosti z moci úřední, aby doplnili a opravili odpověď svou a její přílohy v jistých směrech ve lhůtě jim určené, jinak by společnost z rejstříku byla vymazána.

Názor v rekursu společnosti projevený, že zkoumati odpověď výlučně přísluší obchodnímu soudu první stolice a že vyšší stolice nejsou oprávněny, samostatně dle § 11 zákona ze 6. března 1906 č. 58 ř.z. přezkoumávati správnost odpovědi, nejvyšší soud prohlásil za nesprávný z těchto

důvodů:

Řízení nesporné, a o takové tu jde, ukládá postupování z povinnosti úřadu nejen soudu první stolice, nýbrž soudům vůbec. Soud vyšší jest těmitěž zásadami vázán jako soud nižší, když záležitost nesporná jemu k přezkoumání předložena byla. Nesmí se tedy omeziti na prosté vyřízení návrhu rekursního, nýbrž musí se přesvědčiti, zdali vyřízení, jemuž bylo odporováno a jehož změna jest navržena, snad z jiných příčin, než které rekurs uvedl, v zákonu odporuje. Takové přezkoumání zvláště jest nevyhnutelno hledě k § 4 zákona ze dne 6. března 1906 č. 58 ř.z., dle něhož ustanovení smlouvy společenské zákonu se přičící nemají právního účinku, tudíž ani zápisem do rejstříku platnosti nenabývají, rejstřík však dle zásady patrně z § 13 uvoz. zák. k obch. zák. a čl. 26 obch. zák.

pouze platné zápisy obsahovati má, ač-li účelu svému má vyhověti. Z § 102 zákona o společnostech s r.o. nedá se vyvoditi, že vyšší instance nejsou povolány k samostatnému zkoumání odpovědí. Tím, že finanční prokuratura uloženo jest bdíti nad tím, aby smlouvy o společnostech takových podmínkami zákona se řídily, jest projevono, jak veliký zájem má stát na přesném zachování zákona, není však tím stanoveno, že soud rozhodujíc o prostředku opravném smí pouze v mezích tohoto prostředku opravného věc přezkoumati. Rekurs uvádí též, že výklad § 11 zákona o společnostech s r.o., jaký jemu soud rekursní dává, jest v rozporu s všeobecnými zásadami práva rejstříkového a jeho veřejnou povahou.

Dle § 2 cit. zákona vzniká společnost zápisem do rejstříku, nikoliv prý teprve právní mocí usnesení zápis povolujícího. Tato zásada by byla opuštěna, kdyby u příležitosti rekursu, který se nepodává z důvodů §§ 43 a 87 cit. zákona, přípustno bylo rozhodovati o zákonnosti zápisu a tak ohrožovati existenci společnosti.

Proti tomu sluší uvést, že společnost s r.o. vzniká zápisem do rejstříku jen pod tou podmínkou, že vyhovuje § 4 odst. 2 zákona z roku 1906, že tedy existenci její neohrožuje možnost dodatečného zkoumání zákonnosti zápisu a že zásada uvedená má platnost pouze podmíněnou, kdežto v §§ 12 a 13 uvoz. zák. k obch. zák. a čl. 19, 21, 25 a 26 obch. zák. obsažená zásada, že rejstřík pouze platné zápisy obsahovati má a nad jich platností soudům bdíti jest, platí bez podmínky.